

Писмо до мен след 10 години

Седя си в този късен час и мисля за теб -

Мое бъдещо,,Аз".

Може да не пишеш стихотворения, както аз сега,
но малко вероятно е да се случи това.

След години ще има нови неща,
нищо няма да е като сега.
Може и да не си станал известен,
но най-важното е да си човек свестен.
И не само ти да си така,
а цялата ни страна, а защо не и света
да е пълен с доброта?

Тогава ще си на двадесет години,
дано нямаш много сланини,
редовно да спортуваш,
на приятели да гостуваш.

Не знам дали ще си си пуснал брада,
възможно е да си и с дълга коса.
А коя ли ще е любимата ти храна?
За бъдещето нищо аз не знам,
особено какво ще ям.

Все още красиви поляни ще има,
както и такива,
които са покрити целите с коприва.

Ще си правим супа от нея,
а аз колко е вкусна ще пея.

Надявам се да не е както сега,
да няма хора, които правят лоши неща.
Да няма хора бедни, нито несчастни,
нито хора които за пари са жадни,
нито хора гладни.
Всички да са мирни и щастливи,
а не много горделиви.

Нашата държава ще е перфектна,
ще съберем общност, която за нея
ще е ефективна.

Ти в бъдеще ще имаш три аквариума с
риби, най-красиви,
пет поляни с кучета игриви.
Осем котки, две костенурки,
в двора ще отглеждаш и печурки.
Конче ще си купиш също,
да му решиш гривата чевръсто.

Ще караш спортна кола,
от всички други по-добра.

Няма да забравиш да си вземеш телефон,
но не айфон, нито китайфон,
ще е от най - модерните марки и ще има

шарено - шарени шарки.

Компютърът на бъдещето ще е уникален,
а може би супер специален,
Мислите ще ни чете, на японски ще ги преведе.

Бих ти изпратил, Мое бъдещо Аз,
сладки с един голям компас.
Може да си забравил тяхния вкус,
може и да си се боядисал рус.
Но това ще разберем като с теб се съберем.

Ще има много нови неща,
но какви ще са, няма как да разбере,
Мога да направя само едно,
Да изчакам бъдещето.

Автор: Даниел Йорданов 10 год., 4-ти клас